

கர்த்தரின் வேதம்

(அதன் மெய்த்தன்மையும், அதிகாரமும்)

ஆர். பாலா

ஜோன் ருத்தர்

சென்னை

கர்த்தரின் வேதம்
[அதன் மெய்த்தன்மையும் அதிகாரமும்]

ஆர். பாலா

நூல் வடிவமைப்பு:
M. ஜேம்ஸ்

நூல் வடிவமைப்பு விபரங்கள்:
எழுத்து: 11/14 வள்ளுவன்;
நூல்: 5.6" x 8.6"; பக்கங்கள்: 72

முதல் பதிப்பு: 2002
இரண்டாம் பதிப்பு: ஜூன் 2009

ஆசிரியரின் எழுத்துப்பூர்வ அனுமதியின்றி
இப்புத்தகத்தையோ அல்லது இதன்
பகுதிகளையோ வெளியிடக் கூடாது

கிடைக்குமிடம்:
6/87 காமராஜர் தெரு,
திருவள்ளுவர் நகர்,
அயனாவரம், சென்னை 600023,
தமிழ்நாடு, இந்தியா.
தொலைப்பேசி: 9444347829

Available at:
6/87 Kamarajar Street,
Thiruvalluvar Nagar,
Ayanavaram, Chennai 600023,
Tamilnadu, India
Mobile: 9444347829

பதிப்புரை

“நீ கற்று நிச்சயித்துக்கொண்டவைகளில் நிலைத்திரு” என்று பவுல் தீமோத்தேயுவுக்கு கூறியுள்ளதை வேதத்தில் வாசிக்கிறோம். இவ்வாறு கூறுவதன் மூலம் பவுல், தீமோத்தேயுவுக்கு வேத அறிவு இருக்க வேண்டும், அதில் அவர் நிலைத்திருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறார். வேதத்தில் நல்லறிவைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமானால் முதலில் நமக்கு அதில் நம்பிக்கை வேண்டும்; அதைப்படித்து அறிந்துகொள்ளும் ஆர்வம் வேண்டும். அத்தகைய நம்பிக்கையும், ஆர்வமும் நமக்கு வேதத்தில் ஏற்படவேண்டுமானால் வேதம் என்றால் என்ன? அதற்கு நம் வாழ்வில் ஏன் முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டும்? என்பதில் நமக்கு தெளிவு இருக்க வேண்டும். இன்று பரிசுத்த வேதாகமத்தில் அநேகருக்கு நம்பிக்கை இல்லாதிருப்பதற்குக் காரணம் அவர்களுக்கு வேதத்தின் தன்மையும் அதன் அதிகாரமும் புரிவதில்லை.

இயேசு கிறிஸ்துவின் இரட்சிப்பு பற்றிய செய்தியை அறிந்துகொள்ளவும், சுயநலத்தின் அடிப்படையில் இருதயத்தில் ஒரு நல்ல உணர்வையும் கொண்டிருக்கவும், கர்த்தரின் வாக்குத்தத்த வசனங்களைத் தேடிப்பார்த்து இருதயத்தில் சமாதானத்தை அடையவும், சங்கீதம் போன்ற நூல்களை வாசித்து அமைதியை அடையவும் ஒவ்வொருவருடைய மனநிலைக்கும் தகுந்தபடியாக ஏதாவது ஒரு பகுதியைத் தெரிவு செய்து வாசிப்பதற்கு மட்டுமே இன்று அநேகர் வேதத்தை பயன்படுத்தி வருகிறார்கள். பிரசங்கம் செய்கிறவர்கள்கூட வேதத்தைப் பற்றிய நல்லறிவில்லாமல் செய்தி கொடுப்பதற்கு மட்டும் அதில் தங்களுக்கு சொற்ப அறிவுள்ள பகுதிகளை மட்டும் பயன்படுத்தி வருகிறார்கள்.

வேதம் இந்த வகையில் பயன்படுவதற்கு மட்டும் நமக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதா என்று கேள்வி கேட்கிறவர்களும் நம்மத்தியில் மிக சொற்பம்.

கர்த்தர் எந்தளவுக்கு இறையாண்மையுள்ளவராக இருக்கிறாரோ அந்தளவுக்கு அவருடைய வேதமும் அதிகாரமுள்ளது. அவர் முன் நாம் முகம் தாழ்த்திப் பணிய வேண்டியது எத்தனை அவசியமோ அந்தளவுக்கு அவருடைய வேதத்தின் முன் நாம் பணிந்து நடக்க வேண்டுமென்பது தெரியாதவர்கள் தொகை நம்மினத்தில் அதிகம். இதனால்தான் வேதம் இன்றைக்கு நிராகரிக்கப்பட்ட நிலையில் பலராலும் உதாசீனப்படுத்தப் படுகிறது. அந்த நிலை மாறி வேதத்துக்கு நாம் கொடுக்க வேண்டிய மரியாதையை அளித்து, அதன் அதிகாரத்துக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடந்து, ஆத்மீக வாழ்க்கையில் உயர வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் வேதத்தைப் பற்றிய விளக்கத்தை அளிக்கும் இந்த நூலை வெளியிட்டிருக்கிறோம். இதன் முதல் பதிப்பு 2002ம் ஆண்டில் வெளிவந்தபோது ஒரு புத்தகக் கடைக்காரர் ஆயிரம் பிரதிகளை வாங்கிச் சென்றார். நூல்கள் வாசிப்பது அருகிக் காணப்படும் தமிழ் கிறிஸ்தவர்கள் மத்தியில் அது ஆச்சரியப்படும்படியான ஒரு விஷயம். இந்த இரண்டாம் பதிப்பில் ஏற்கனவே வெளிவந்த ஆக்கத்தை மீள ஆராய்ந்து அவசியமான சில மாற்றங்களைச் செய்தும், மேலும் சில விளக்கங்களைச் சேர்த்தும் வெளியிட்டிருக்கிறோம்.

இந்நூலின் முதலாவது ஆக்கம் பரிசுத்த வேதாகமத்தின் அதிகாரத்தைப் பற்றியதாகவும், இரண்டாவது ஆக்கம் நமது முன்னோர்கள் வழங்கியுள்ள 1689 விசுவாச அறிக்கை தனது முதல் அதிகாரத்தில் வேதத்தைப்பற்றித்தரும் தெளிவான போதனைக்கான விரிவான விளக்கத்தைத் தருவதாகவும் இருக்கின்றன. இரண்டாவது ஆக்கத்தை எழுதியுள்ள ஜோன் ரூத்தர் (John Reuther) அமெரிக்காவில் சீர்திருத்த பாப்திஸ்து திருச்சபையொன்றின் போதகராகப் பணிபுரிந்து வருகிறார்.

தமிழ் கிறிஸ்தவ அன்பர்கள் இந்நூலை வாசித்துப் பயனடைவார்கள் என்று நம்புகிறோம்.

பரிசுத்த வேதத்தின் அதிகாரம்

ஆர். பாலா

இன்றைய கிறிஸ்தவர்கள் மத்தியில் ஆன்மீக விழிப்பு என்ற பெயரில் பரவலாக ஓர் ஆன்மீகக் குழப்பநிலை சூழ்ந்திருப்பதை நாம் மறுக்க முடியாது. பலரும் கர்த்தரின் நித்திய வசனமாகிய பரிசுத்த வேதாசிரியை அலட்சியப்படுத்துவதே இதற்குக் காரணம். இந்நூற்றாண்டில் நாம் எதிர்நோக்கும் மிக முக்கியமான ஆத்மீகப் பிரச்சனையாக இது இருக்கின்றது. வேதம் சர்வ அதிகாரம் கொண்ட தேவ வசனமா? கர்த்தர் அதன் மூலம் மட்டும்தான் நம்மோடு இன்று பேசி வழிநடத்துகின்றாரா? கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையிலும், சபையின் தேவைகளையும் சந்திக்கக்கூடிய அனைத்தையும் அது மட்டுமே கொண்டிருக்கின்றதா? போன்ற கேள்விகளுக்கு விடை கொடுக்க வேண்டிய நிலைக்கு இன்று நாம் தள்ளப்பட்டிருக்கிறோம். விசுவாசிகளின் ஆவிக்குரிய வாழ்க்கையின் அடித்தளமாக இருக்கும் பரிசுத்த வேதாசிரியைக் குறித்த இந்தப் பிரச்சனையை உங்கள் சொந்தப்பிரச்சனையாகக் கருதி சிந்திக்கும்படிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

“வேதத்தின் அதிகாரத்தை நிராகரிப்பது கிறிஸ்துவின் இறை ஆளுமையை நிராகரிப்பதற்கு சமமானது” என்று ஒரு சுவிசேஷத் தலைவர் கூறியுள்ளார். அவர் சொன்னது உண்மை தான். இன்று கிறிஸ்தவர்களும், கிறிஸ்தவ சபைகளும் எதிர்நோக்கும் பல பிரச்சனைகளுக்கு மூல காரணமே பரிசுத்த வேதத்தின் தன்மையைப் பற்றியும், அதன் அதிகாரத்தைப் பற்றியும் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளாததுதான். வேதத்தின் தன்மையைப் பற்றி இன்று பலரும் பலவித கருத்துக்களைக்

கொண்டிருக்கிறார்கள். சிலருக்கும் அது அலாவுதீனின் அற்புத விளக்குபோல் அவர்கள் விரும்புவதைக் கொடுக்கும் ஒரு மந்திர விளக்காக உள்ளது. வேறு சிலருக்கு அது வாழ்க்கையில் பல நன்மைகளைக் கொண்டுவரக்கூடிய திருக்குறளைப் போன்ற ஒரு நீதிமொழித் தொகுப்பாக மட்டுமே தெரிகிறது. எல்லா கிறிஸ்தவர்களும் வேதம் நித்திய ஜீவனைப் பற்றி விளக்கும் கர்த்தருடைய வார்த்தை என்று பொதுவாக விசுவாசித்தாலும், அதை எப்படிப் பயன்படுத்துவது? என்று தெரியாமல் இருக்கிறார்கள். எத்தனையோ பேரரசுகளும், மனிதர்களும், ரோமன் கத்தோலிக்க மதமும் வேதத்தை அழிக்கப் பெரு முயற்சி செய்தும், சர்வவல்ல தேவன் ஏன் அதைக் காத்து இந்நாள் மட்டும் பயன்படுத்தி வருகிறார் என்பது அநேகருக்குத் தெரிவதில்லை.

பரிசுத்த வேதாகமத்திற்கு எதிரான போராட்டமும் தொடர்ந்து நிகழ்ந்து வருகின்றது. அது ஆதியில் இருந்து தொடர்ந்து வரும் ஒரு போராட்டம். தேவனாகிய கர்த்தர் அப்படிச் சொன்னது உண்டோ? என்று ஏதேன் தோட்டத்திலே சாத்தானாகிய சர்ப்பம் கேள்வி எழுப்பிய நேரத்திலேயே இந்தப் போராட்டம் ஆரம்பமாகிவிட்டது. வேதத்தில் அப்படி எங்கே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது? என்று ஆணவத்தோடு இன்றும் சர்ப்பத்தின் ஊழியர்கள் கேட்டுக்கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். ஏதேன் தோட்டத்தில் சாத்தான் எழுப்பின கேள்வி சாதாரணமானதொரு கேள்வியல்ல. அது கர்த்தரின் சத்திய வசனத்திற்கு எதிராக எழுந்த ஒரு பெரிய கேள்வி. கர்த்தர் அப்படிச் சொல்லியிருக்க மாட்டார் என்று அவருடைய வார்த்தைக்கு எதிராக ஒரு வலுத்த சந்தேகத்தை எழுப்புகின்ற கேள்வி. கர்த்தருடைய வார்த்தையே இறுதித்தீர்ப்பு என்று நம்ப வேண்டிய அவசியமில்லை என்ற எண்ணத்தை ஏற்படுத்துகின்ற சந்தேகக் கேள்வி. அக்கேள்வியின் சூழ்ச்சியை உணரும் பக்குவத்தை இழந்து, சாத்தானின் சிலந்தி வலையில் சரியாக சிக்கிக்கொண்ட நமது முதல் பெற்றோர், தமது சுய உணர்வோடு கர்த்தரை சந்தேகித்தார்கள். வாழ்வளித்த அந்த வல்ல தேவனுடைய வழிமுறைகளை முற்றாகப் புறக்கணித்தார்கள். கர்த்தருக்கெதிரான நம் மூதாதையரின் அந்தக் கீழ்ப்படியாமை தான் பாவத்தை இந்த உலகத்திற்கும் அறிமுகப்படுத்தியது. ஆகவே, பரிசுத்த வேதாகமத்திற்கு எதிராக எழுந்த போராட்டம்

தான் நாம் பாவினாவதற்கே காரணமாக இருந்தது என்று ஏதேன் தோட்டத்து நிகழ்ச்சிகளிலிருந்து நாம் அறிந்து கொள்கிறோம்.

அன்று தொடங்கிய அந்தப் போராட்டம் இன்றுவரை முடிந்தபாடில்லை. கர்த்தருடைய வார்த்தைக்கு எதிரான அந்தப் போராட்டத்தை இன்றுவரை சாத்தான் கைவிட்டது மில்லை. அது ஆண்டவருடைய வருகை மட்டும் தொடர்ந்து நீடிக்கும். தேவனாகிய இயேசு கிறிஸ்து இந்த உலகத்திற்கு வந்தபோது வனாந்தரத்திலே சாத்தானால் சோதிக்கப்பட்டார் (மத்தேயு 4:1-11). மூன்று முறை நடந்த அந்த சோதனையில் பரிசுத்த வேதாகமத்தின் நம்பகத் தன்மையே சோதனைக் குள்ளானது. கர்த்தருடைய வார்த்தைக்கு எதிராக தன்னுடைய சொற்படி இயேசு கிறிஸ்துவை நடக்க வைப்பதுதான் சாத்தானுடைய பெரு முயற்சியாக இருந்தது. அம்முயற்சி பெருந்தோல்வியில் முடிந்த போதிலும், சாத்தான் என்றுமே தன்னுடைய முயற்சிகளைக் கைவிட்டுவிடவில்லை. இன்றும் கூட சாத்தான் அப்போராட்டத்தைத் தொடர்ந்தும் நடத்திக் கொண்டு வருகிறான்.

திருச்சபை, திருச்சபையாகத் திகழ வேண்டிய மெய்ச்சத்தியம் இன்று மறைத்துவைக்கப்பட்டு பிரசங்கம் என்ற பெயரில் காதைக்குளிர வைக்கும் கதைகளையும், தனிமனித அனுபவங்களையும், ஆத்துமாக்கள் கேட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டிய துர்பாக்கியமான நிலைமை அந்தப் போராட்டம் இன்றும் தொடர்ந்து கொண்டிருப்பதைத்தான் வெளிப்படுத்துகிறது. கர்த்தருடைய வார்த்தைக்கு எந்த மதிப்பும் கொடுக்காமல் ஆராதனை என்ற பெயரில் திருச்சபைகளில் இன்று நடந்து வரும் பலவிதமான களியாட்டங்கள் அந்தப் போராட்டம் தொடர்வதை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. ஆத்துமாக்களுக்குப் புரியக்கூடிய மொழியிலுள்ள, நல்ல வேத மொழிபெயர்ப்புகள் என்ற பெயரில் தொடர்ந்து வெளியிடப்பட்டுவரும், கர்த்தரைத் தகப்பனாகவும், தாயாகவும் கூட வர்ணிக்கும் வேத மொழிபெயர்ப்புகள் தொடரும் அந்தப் போராட்டத்தின் பிரதிபலிப்புகளாகும். நரகம் என்பது அத்தனை மோசமான ஒரு இடமில்லை என்றும், அன்பு நிறைந்த கர்த்தர் ஆத்துமாக்களை அந்தளவுக்கு தண்டிக்க மாட்டார் என்று விளக்கியும்

கொடுக்கப்படும் பிரசங்கங்கள் இன்று தொடர்ந்து நடக்கும் அந்தப் போராட்டத்தையே சுட்டிக்காட்டுகின்றன. தமிழ் பேசும் உலகம் முழுவதும் பரிசுத்த வேதாகமம் என்று ஒன்றிருப்பதையே மறந்து மனம்போன போக்கில் நினைத்தவர்கள் எல்லாம் பெட்டிக்கடை ஆரம்பிப்பது போல் ஊழியங்களையும், சபைகளையும் ஆரம்பித்து நடத்தி வரும் கூத்துக்கள் வேதத்திற்கு எதிரான சாத்தானின் தீவிரமான போராட்டத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

இத்தகைய குழப்பம் நிறைந்த சூழ்நிலையில் பரிசுத்த வேதாகமத்தின் அதிகாரத்தையும் (Authority), அதன் போதுமான தன்மையையும்பற்றி (Sufficiency) நாம் சிந்தித்து ஆராய வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். கர்த்தருடைய வார்த்தை சகல அதிகாரத்தையும் கொண்டதாக, நமது ஆத்மீகத் தேவைகள் அனைத்தையும் சந்திக்கக் கூடிய ஜீவனுள்ள வார்த்தையாக இருக்கிறதென்று வேதம் தெளிவாக எடுத்துக் கூறுகிறது. அதாவது, இரட்சிப்பை அடைவதற்கான வழிவகைகளை மட்டும் காட்டித்தருவதோடு நின்றுவிடாமல், கிறிஸ்தவ வாழ்க்கைக்கும், திருச்சபை அமைப்புக்கும், வாழ்வுக்கும் தேவையான அனைத்தையும் அளிக்கக் கூடியதாகவும், இவை எல்லாவற்றின் மீதும் சர்வ அதிகாரம் கொண்டதாகவும் பரிசுத்த வேதம் மட்டுமே அமைந்து காணப்படுகின்றது. இந்த உண்மையை நாம் வேதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே ஆராய வேண்டும். பரிசுத்த வேதத்தின் அதிகாரத்தையும், போதுமான தன்மையையும் தெளிவாக விளக்கும் ஒரு வேதப்பகுதி 2 தீமோத்தேயு 3:14-17 வரையிலான வசனங்கள். இவ்வசனங்களை நாம் கருத்தோடு ஆராய்வோம்.

தீமோத்தேயு - அப்போஸ்தலப் பிரதிநிதி

பவுல் அப்போஸ்தலன் இந்நிருபத்தை எழுதிய வேளையில் தீமோத்தேயு எபேசுவில் இருந்த திருச்சபையின் போதகராக இருந்து வந்தார். இந்நிருபம் பவுல் தீமோத்தேயுவுக்கு எழுதிய தனிப்பட்ட நிருபம் அல்ல. எபேசு சபையில் தீமோத்தேயு நிறைவேற்ற வேண்டியிருந்த சபை அமைப்புக்கும், சபை வாழ்க்கைக்கும் தேவையான ஆவிக்குரிய காரியங்களைப் பற்றிப் பவுல் எழுதிய நிருபம். இந்த நிருபம் அப்போஸ்தலனிடம்

இருந்து வந்ததால் அதிலுள்ள காரியங்களை உள்ளதுபோல நடைமுறைப்படுத்த வேண்டிய கடமைப்பாட்டைத் தீமோத்தேயு கொண்டிருந்தார். திருச்சபையின் தலைவராகிய கிறிஸ்து தனது அப்போஸ்தலர்களுக்கே சபைக் காரியங்களை சீரமைக்கும் அதிகாரத்தைக் கொடுத்திருந்தார். பவுல் தீமோத்தேயுவுக்கு எழுதிய நிருபம் கர்த்தருடைய அதிகாரத்தைக் கொண்டிருந்த நிருபம். அதனால்தான், தீமோத்தேயு அறிந்துகொள்ளும்படி வேதத்தின் தன்மையைப் பற்றி 3:14-17 ஆகிய வசனங்களில் பவுல் விளக்குகிறார். அவற்றைப் போதகனான தீமோத்தேயு முதலில் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். ஆத்துமாக்களுக்கும் அவர் அவற்றைப் போதிக்க வேண்டும்.

எபேசுவில் இருந்த திருச்சபையில் நடைமுறைப் படுத்தும்படி பவுல் தீமோத்தேயுவுக்கு எழுதிய காரியங்கள் எபேசு சபைக்கு மட்டும் சொந்தமானதல்ல. உலகெங்கும் எக்காலத்திலும் இருக்கும் சபைகள் அனைத்திலும் அந்தப்படியே காரியங்கள் நடக்க வேண்டும். பவுல் அப்போஸ்தலன் கிறிஸ்துவின் அதிகாரமுள்ள சேவகனாக இருந்து எழுதிய வார்த்தைகள். அவை கர்த்தருடைய வார்த்தைகள். அவற்றை ஆவியானவர் பரிசுத்த வேதாகமத்தின் ஒருபகுதியாக அமையும்படிச் செய்திருக்கிறார். அவை எக்காலத்துக்கும் உரியவை. இவற்றின் பின்னணியில் 3:14-17 வரையுள்ள வசனங்களை இனி ஆராய்வோம்.

பரிசுத்த வேதமே தீமோத்தேயுவை தேவ மனிதனாக்கியது

பவுல் இப்பகுதியில் தீமோத்தேயு எப்படி வளர்ந்து தேவ மனிதனாக மாறினார் என்பதை சுட்டிக்காட்டுகிறார். குழந்தைப்பருவத்தில் இருந்தே அவர் தன் தாயிடமும், பாட்டியிடமும் இருந்து வேதத்தை முறையாகக் கற்றுக் கொண்டார். கிறிஸ்துவைப்பற்றும் விசுவாசத்தை அவர் வேதத்தில் இருந்தே பெற்றுக்கொண்டார். அக்காலத்தில் பழைய ஏற்பாடு மட்டுமே எழுத்தில் இருந்தது. இருந்தப்போதும் அதன் மூலமே கர்த்தருடைய சித்தத்தை அறிந்துகொள்ள வேண்டியவர்களாக மக்கள் இருந்தனர். பங்கு பங்காகவும், வகை வகையாகவும் அக்காலத்தில் கர்த்தர் பேசியிருந்த போதும் அவருடைய மக்கள் பழைய ஏற்பாட்டைப் படித்து சத்தியத்தை அறிந்து வளர

வேண்டியவர்களாய் இருந்தார்கள். தீமோத்தேயுவை தேவனிடத்தில் கொண்டு வந்ததும், தேவ மனிதனாக்கியதும் வேதமே. தீமோத்தேயு தேவமனிதனாவதற்கு வேறு எதுவும் தேவையாக இருக்கவில்லை. அப்படி எதுவும் இருந்திருந்தால் பவுல் அதை இங்கு குறிப்பிட்டுச் சொல்லியிருப்பார். தீமோத்தேயு இரட்சிப்புக்குரிய வாழ்க்கையை வாழவும், தகுந்த ஞானத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளவும், பரிசுத்த வேத எழுத்துக்களே அவசியமாக இருந்திருக்கிறது என்று பவுல் கூறுகிறார் (15). அந்த வேத எழுத்துக்கள் அத்தனை முக்கியமானதாக இருந்ததால் தான், நீ கற்று நிச்சயித்துக் கொண்டவைகளில் நிலைத்திரு (15) என்று பவுல் தீமோத்தேயுவைப் பார்த்துக் கூறுகிறார். பவுலைப் பொறுத்தவரையில் ஒருவனை இரட்சிப்புக்கேற்ற ஞானமுள்ள வனாக்கக்கூடியது பரிசுத்த வேத எழுத்துக்கள் மட்டுமே. அதில் பவுலுக்கு எந்த சந்தேகமும் இருக்கவில்லை. பவுல் கர்த்தரை அறிந்து கொண்டதும் அதே வேத எழுத்துக்கள் மூலமே.

பரிசுத்த வேதத்தில் அக்கறை செலுத்தாது சொந்த அனுபவங்களுக்கும், கனவுகளுக்கும், மனப் பிரமைகளுக்கும், தனி மனிதனின் போலித்தனமான வார்த்தைகளுக்கும் இடம் கொடுப்பவர்கள் பவுலின் வார்த்தைகளை ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். பவுல் பரிசுத்த எழுத்துக்களைத் தவிர வேறு எதற்கும் முக்கியத்துவம் அளிக்கவில்லை என்பதை இவ்வசனங்கள் உணர்த்துகின்றன.

பரிசுத்த வேதாகமம் பற்றிய நான்கு சத்தியங்கள்

பரிசுத்த வேத எழுத்துக்களின் அதிகாரத்தையும், போதுமான தன்மையையும் விளக்கும் இவ்வசனங்கள் நான்கு முக்கிய சத்தியங்களைத் தெரிவிக்கின்றன. இங்கே பரிசுத்த வேத எழுத்துக்கள் என்று நான் கூறுவது பழைய, புதிய ஏற்பாடுகளை உள்ளடக்கி அமைந்த வேதத்தையே. தீமோத்தேயுவின் காலத்தில் முழு வேதமும் எழுத்தில் வடிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. பழைய ஏற்பாடு மட்டுமே எழுத்தில் இருந்தது. பின்பு புதிய ஏற்பாடும் ஆவியின் வழி நடத்தலின்படி எழுத்தில் வடிக்கப்பட்டது. இப்போது முழு வேதமும் நமக்கு எழுத்தில் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. இவ்வசனங்கள் 'வேத வாக்கியங்கள்' என்று அழைப்பது வேதம் முழுவதையுமே. அக்காலத்தில் அது பழைய

ஏற்பாட்டைக் குறித்துப் பயன்படுத்தப்பட்டிருந்தாலும் இன்று அது பரிசுத்த வேதாகமத்தைக் குறிப்பதாக இருக்கின்றது. இனி இவ்வசனங்கள் போதிக்கும் வேதத்தைப் பற்றிய முதலாவது சத்தியத்தைப் பார்ப்போம்.

1. பரிசுத்த வேதம் தேவனாகிய 'கர்த்தரால்' அருளப்பட்டது

வேத வாக்கியங்களெல்லாம் தேவ ஆவியினாலே அருளப்பட்டிருக்கின்றது என்று 16ம் வசனம் சொல்லுவதைப் பார்க்கிறோம். பரிசுத்த வேதம் மனித ஞானத்தினாலே உருவான ஒரு சாதாரண புத்தகமல்ல. அது கர்த்தரால் அருளப்பட்டது. தேவ ஆவியினாலே அருளப்பட்டிருக்கின்றது என்பதன் கிரேக்க மூலமாகிய தியோபினியுஸ்டொஸ் (Theopneustos - God Breathed) என்ற பதம் புதிய ஏற்பாட்டில் இந்த இடத்தில் மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இது சிறப்பான ஒரு வார்த்தை. பரிசுத்த ஆவியானவர் வேத வார்த்தைகளை ஊதினார் என்பது அதன் எழுத்துபூர்வமான விளக்கம். அதாவது வேத வாக்கியங்கள் அனைத்தும் அவரிடம் இருந்தே புறப்பட்டன என்பது இதன் பொருள். வேத வாக்கியங்களெல்லாம் மனிதர்களைப் பயன்படுத்தி எழுதப்பட்டிருந்த போதும், அம்மனிதர்கள் அனைவரும் தேவ ஆவியினாலே உந்தப்பட்டும், வழி நடத்தப் பட்டும் ஆவியானவர் தமக்கு வெளிப்படுத்தியதை மட்டுமே எழுதினார்கள் (2 பேதுரு 1:20-21). அதுமட்டுமல்லாது எழுதியவர்கள் கர்த்தருடைய வார்த்தையை மட்டுமே எழுதினாலும் அவர்களுடைய தனித்தன்மைக்கு எந்தவித ஊறும் ஏற்படவில்லை. கர்த்தர் எவற்றை எழுத்தில் தர சித்தங் கொண்டாரோ அவற்றை மட்டுமே அவர்கள் எழுதும்படியாக ஆவியானவர் அவர்களை வழிநடத்தினார். அதேநேரம், எழுதியவர்களின் தனித்துவமும், திறன்களும் கையாளப்பட்டு, அவர்களுடைய எழுத்து வன்மையும், சொந்த நடையும் வேதத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அவர்கள் எழுதியவற்றில் எந்தவிதத் தவறும் இல்லாத வாறு ஆவியானவர் பார்த்துக் கொண்டார். எழுதியவர்களுடைய எந்தவிதமான பாவகரமான எண்ணங்களோ, சிந்தனைகளோ அதில் வராதபடி ஆவியானவர் அவர்களை வழிநடத்தியுள்ளார். அதனால் தான் பரிசுத்த வேதாகமத்தின் ஒவ்வொரு வார்த்தையும், சத்தியங்களும் கர்த்தருடைய வார்த்தையாக இருக்கின்றது. "தேவ ஆவியினாலே அருளப்பட்டிருக்கின்றது" என்று நாம் 16ம்

வசனத்தில் பார்க்கும் வாக்கியங்கள் இத்தனை உண்மைகளையும் வெளிப்படுத்துகின்றது. இதிலிருந்து வேதத்தைக் கர்த்தர் நமக்குக் கொடுத்திருக்கும் விதம் சாதாரண மனிதர்கள் எழுதி வெளியிடும் நூல்களைவிட வேறுபாடானது என்பதைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். வேதம் மட்டுமே இந்தவிதமாக அற்புதமாக எழுதித் தரப்பட்டுள்ளது. அது ஆண்டவராகிய தேவனுடைய வார்த்தையாக இருப்பதாலேயே இத்தனை விசேஷமாகவும், கவனத்துடனும் தயாரித்து ஆவியானவர் அதை நமக்கு அருளியிருக்கிறார்.

2. 'எல்லா' வேதவாக்கியங்களும் தேவனால் அருளப்பட்டது

16ம் வசனம் வேதவாக்கியங்களெல்லாம் தேவ ஆவியினால் அருளப்பட்டிருக்கின்றது என்று கூறுவதைப் பார்க்கிறோம். எல்லா வேத வாக்கியங்களும் என்ற பதம், பழைய ஏற்பாட்டின் ஆதியாகமம் முதல் புதிய ஏற்பாட்டின் வெளிப்படுத்தின விசேஷம் வரையிலான வேதத்தில் காணப்படும் அனைத்துப் புத்தகங்களையும் குறிக்கின்றது. கர்த்தர் தமது சித்தப்படி வேதத்தில் காணப்படும் அறுபத்தி ஆறு புத்தகங்களை மட்டுமே தம்முடைய சித்தத்தை வெளிப்படுத்தும் நூல்களாக இருக்கும் படி அனுமதித்துள்ளார். வேறு எந்தப்புத்தகத்தையும் இவற்றோடு சேர்க்கக்கூடாது. அத்தோடு, இவற்றில் இருந்து எதையும் அகற்றவும் கூடாது. “வானமும், பூமியும் அழிந்து போனாலும், நியாயப் பிரமாணத்திலுள்ளதெல்லாம் நிறைவேறுமளவும் அதில் ஒரு சிறு எழுத்தாகிலும் ஒரு எழுத்தின் உறுப்பாகிலும் ஒழிந்து போகாது என்று மெய்யாகவே உங்களுக்கு சொல்கிறேன். ஆகையால், இந்தக் கற்பனைகள் எல்லாவற்றிலும் சிறிதானதொன்றையாகிலும் மீறி, அவ்விதமாய் மனுஷருக்குப் போதிக்கிறவன் பரலோக ராஜ்யத்தில் எல்லாரிலும் சிறியவன் என்று எண்ணப்படுவான்; இவைகளைக் கைக்கொண்டு போதிக்கிறவனோ, பரலோக ராஜ்யத்தில் பெரியவன் என்று எண்ணப்படுவான்” என்று இயேசு மத்தேயு 5:18-19 இல் கூறியிருப்பதைக் கவனிக்கவும். இந்த உண்மையைத்தான் வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 22:18-19 வரையிலான வசனங்களும் எதிரொலிக்கின்றன.

“வேத வாக்கியங்களெல்லாம்” (All Scripture) என்று 16ம் வசனத்தில் நாம் பார்க்கும் வார்த்தைகள் வேதம் முழுவதையும் குறிப்பதாக இருக்கின்றன. அவை வேதத்தில் காணப்படும்

நூல்களை மட்டுமல்லாது, அவற்றின் போதனைகள், வரலாறு, எழுதப்பட்டிருக்கும் விதம், பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கும் வார்த்தைகள் அனைத்தையும் குறிக்கின்றன. ஆகவே, வேதத்தில் ஒருபோதும் எந்தத் தவற்றிற்கும் இடமில்லை. “அதில் இங்கு மங்கும் சிறு சிறு தவறுகள் காணப்படுகின்றன, அது தரும் போதனைகளில் சில இன்றைய சூழ்நிலைக்குப் பொருந்தாது, அது விவரிக்கும் வரலாற்றில் குறைபாடுகள் உள்ளன” என்று சொல்லுகிறவர்கள் வேதவாக்கியங்களனைத்தும் தேவ ஆவியினால் அருளப்பட்டிருக்கின்றன என்ற சத்தியத்தை நம்புவதில்லை.

சாதாரண மனிதர்கள் எழுதிய புத்தகங்களை பரிசுத்த வேதத்திற்கு சமமாகக் கருதுகிறவர்களையும், வேதவாக்கியங்களை சந்தேகித்து தங்களுக்குப் பிடிக்காததை நிராகரிக்கிறவர்களையும் திருச்சபை வரலாறு எப்போதும் சந்தித்திருக்கிறது. ரோமன் கத்தோலிக்க மதம் வேதத்தோடு ‘அப்போகிரிப்பா’ (Apocrypha) என்று அழைக்கப்படும் தள்ளுபடி ஆகமங்களையும் ரோமன் கத்தோலிக்க தலைவர்கள் ஏற்படுத்தியுள்ள பாரம் பரியங்களையும் சேர்த்துத் தங்களுடைய வேதமாகக் கருதுகின்றது. யெகோவாவின் சாட்சிகள் (Jehovah's Witnesses) என்று அழைக்கப்படுகின்ற கூட்டம் வேதத்தோடு தங்களுடைய தலைவரின் எழுத்துக்களையும் சேர்த்துக் கொண்டுள்ளார்கள். மோர்மன்ஸ் (Mormons) என்று அழைக்கப்படுகின்ற கூட்டத்தாரும் தங்கள் தலைவரான ஜோசப் ஸ்மித்தினுடைய எழுத்துக்களை வேதவாக்கியங்களாகக் கருதுகிறார்கள்.

பரந்த கோட்பாட்டாளர்கள் (Liberalism) பரிசுத்த வேதத்தின் பல போதனைகளையும், கிறிஸ்துவின் அற்புதங்களையும் சந்தேகக் கண்களோடு பார்த்து அவற்றை மறுதலிக்கிறார்கள். நியோ ஆர்தோடாக்ஸி (Neo-Orthodoxy) என்று அழைக்கப்படும் கோட்பாட்டாளர்கள் மாறாத் தன்மை கொண்ட கர்த்தருடைய வார்த்தையும் கால நிலவரத்திற்கும், மனித சிந்தனைகளுக்கும் ஏற்ப மாற்றி அமைத்துக்கொள்ளக்கூடிய பகுதிகளும் வேதத்தில் கலந்து காணப்படுகின்றன என்று போதிக்கிறார்கள். இவர்களைப் பொறுத்தவரையில் வேதத்தில் சில பகுதிகள் நாம் வாழ்கின்ற சூழ்நிலைக்கு ஒத்துப்போகின்ற போதனைகளாகத் தென்படவில்லை.

இன்று கிறிஸ்தவ உலகைக் குழப்பிக் கொண்டிருக்கும் பெந்தகொஸ்தே, கெரிஸ்மெட்டிக் இயக்கங்கள் பரிசுத்த வேதத்தின் அதிகாரத்தையும் போதுமான தன்மையையும் ஏற்றுக்கொள்ளாமல் சாதாரண மனிதர்கள் பேசும் அந்நிய பாஷைகளையும், தீர்க்கதரிசனங்களையும், அற்புதங்கள் என்ற பெயரில் அவர்கள் நடத்தும் மாய்மாலங்களையும் கர்த்தரின் வெளிப்படுத்தல்களாகக் கருதி வருகிறார்கள். கர்த்தருடைய வார்த்தையின் தெளிவான போதனைகளில் இவர்கள் நம்பிக்கை வைப்பதில்லை. கர்த்தர் வேதவசனங்களின் மூலமாக மட்டுமே பேசுகிறார் என்று இவர்கள் நம்பாமல் கர்த்தரின் சித்தத்தை அறிந்துகொள்ள கனவுகளையும், தனிமனித அனுபவங்களையும், தீர்க்கதரிசனம் என்ற பெயரில் கொடுக்கப்படும் பொய்களையும் நாடி நிற்கிறார்கள். இவர்களுக்கு வேதத்தின் அதிகாரத்தில் நம்பிக்கை கிடையாது.

3. எல்லா வேத வாக்கியங்களும் 'அதிகாரமுள்ளவை'

தேவ ஆவியினாலே அருளப்பட்ட வேதவாக்கியங்கள் அனைத்தும் அதிகாரமுள்ளவை. தவறே இல்லாமலும், தெய்வீக அருளாலும், ஆவியினாலும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்ற கர்த்தருடைய சத்திய வசனங்கள் தம்மில் சுயமான அதிகாரத்தைக் கொண்டிருக்கின்றன. அவை சத்தியம் என்று தம்மை நிரூபிக்க சாதாரண மனிதர்களையோ வேறு எந்தப் புறச் சாட்சியங்களையோ நம்பி நிற்கவில்லை. வேதம் தனக்குள்ளேயே தன்னுடைய அதிகாரத்தை நிரூபிக்கும் தகுந்த சாட்சியங்களை உள்ளடக்கியதாக இருக்கின்றது. தன்னில் சுயமான அதிகாரத்தைக் கொண்டிராத எதுவும் ஒருபோதும் சத்தியமாக இருக்க முடியாது; அது சந்தேகத்திற்குரியதே. ஆனால், வேதம் சுய அதிகாரத்தைத் தன்னில் கொண்டிருக்கிறது. அதனால்தான் அதை மட்டுமே சத்தியமாக கிறிஸ்தவர்கள் கருதுகிறார்கள். அதனாலேயே மனித சிந்தனைகளையும், பாரம்பரியங்களையும், வேதத்திற்கு வெளியில் இருந்து வரும் எந்தப் போதனையையும், வேதத்தோடு சமமான அதிகாரத்தைக் கொண்டிருப்பதாக கிறிஸ்தவர்கள் நம்புவதில்லை. சங்கீதம் 119:160ல் சங்கீதக்காரன், “உம்முடைய வசனம் சகலமும் சத்தியம். உம்முடைய நீதி நியாயமெல்லாம் நித்தியம்” என்று சொல்லியிருப்பதை வாசிக்கிறோம். இயேசு சாத்தானால் வனாந்தரத்தில் சோதிக்கப்பட்டபோது ஒவ்வொரு சோதனையின்

போதும் வேத வாக்கியங்களில் தங்கியிருந்ததாக வாசிக்கிறோம் (முத்தேயு 4:1-11). அவர் சாத்தானை நோக்கி, “மனுஷன் தேவனுடைய வாயிலிருந்து புறப்படுகிற ஒவ்வொரு வார்த்தையினாலும் பிழைப்பான் என்று எழுதியிருக்கிறதே” என்று சொல்லி அவனுடைய சோதனைகளுக்கு இடம் கொடுக்கவில்லை. இப்பகுதியில் இயேசு பல தடவைகள் “இப்படிச் சொல்லி யிருக்கிறதே” என்று வேதத்தைச் சுட்டிக்காட்டி சாத்தானின் சோதனைகளில் இருந்து தன்னைக் காத்துக் கொண்டதாக வாசிக்கிறோம். தேவ குமாரனான இயேசுவே பலமுள்ள சாத்தானின் தாக்குதல்களில் இருந்து தன்னைக் காத்துக்கொள்ள வேதத்தைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். அவரால் தேவதூதர்களை வரவழைத்து சாத்தானுடன் போராட வைத்திருக்க முடியும். தன்னுடைய தெய்வீகத்தின் பலத்தால் சாத்தானைப் புறமுதுகிட்டு ஓடச்செய்திருக்கலாம். ஆனால், அப்படிச் செய்யாமல் அவர் வேதத்தை மட்டுமே பயன்படுத்தினார். அதிகாரமுள்ள சத்தியமாக அதுமட்டுமே இருப்பதாலேயே இயேசு அப்படிச் செய்தார். தன் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த இந்த சம்பவத்தின் மூலம் இயேசு வேதத்தின் அதிகாரத்தை நமக்குப் புரிய வைக்கிறார்.

கர்த்தருடைய வார்த்தையின் அதிகாரத்தை வேதத்தின் பல பகுதிகள் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன. சிருஷ்டியின்போது அனைத்தும் வார்த்தையினால் உருவாக்கப்பட்டிருப்பதை ஆதியாகமத்தின் முதல் அதிகாரத்தில் வாசிக்கிறோம். பாவிகளின் இரட்சகராகிய இயேசு தன்னுடைய நண்பனான லாசருவை தன் வார்த்தையின் வல்லமையினாலேயே மரணத்திலிருந்து உயிர்த்தெழுச் செய்தார். கர்த்தர் பத்துக் கட்டளைகளை இஸ்ரவேலர் பின்பற்றும்படிக் கொடுத்தபோது அவ்வார்த்தை களின் வல்லமையையும், அதிகாரத்தையும் உணர்த்தும்படியாக கற்பலகைகளில் அவற்றைத் தன்கரங்களாலேயே எழுதிக் கொடுத்தார். விசுவாசிகள் வேதத்தின் அதிகாரத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்க வேண்டும் என்பதாலேயே இயேசு, “நீங்கள் என்னிடத்தில் அன்பாயிருந்தால் என் கற்பனைகளைக் கைக் கொள்ளுங்கள்” என்று சொன்னார் (யோவான் 14:15).

பவுல் அப்போஸ்தலன் கொரிந்தியருக்கு எழுதிய நிருபத்தில் பலதடவைகள் கொரிந்தியருக்கு வேதத்தின் அதிகாரத்தைப்

பற்றிச் சுட்டிக்காட்ட வேண்டியிருந்தது. கொரிந்தியர்களில் சிலர் அப்போஸ்தல அதிகாரத்தை நிராகரித்து, முறை தவறி நடந்து கொண்டார்கள். பவுல் அவர்களைப் பார்த்துக் கண்டிப்போடு, “நான் உங்களுக்கு எழுதுகிறவைகள் கர்த்தருடைய கற்பனைகள் என்று ஒத்துக்கொள்ளக்கடவீர்கள்” என்று அறிவித்தார். ஏனெனில், பவுலினுடைய போதனைகள் அவருடைய சொந்தக் கருத்துக்கள் அல்ல. “நான் உங்களுக்கு ஒப்புவித்ததைக் கர்த்தரிடத்தில் இருந்து பெற்றுக் கொண்டேன்” என்று பவுல் கூறுவதைக் கவனியுங்கள் (1 கொரி. 11:23). வழி தவறிப் போய்க்கொண்டிருந்த கொரிந்தியர்களுக்கு பவுல் கர்த்தரின் வார்த்தையின் அதிகாரத்தை விளக்கி அவர்களைத் திருத்த வேண்டியிருந்தது.

இன்று அநேக கிறிஸ்தவர்களும், போதகர்களும் பரிசுத்த வேதத்தின் அதிகாரத்தைப் பற்றிய ஞானமில்லாமல் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் அதை சாதாரண மனிதர்கள் எழுதிய புத்தகங்களைவிட உயர்வாகக் கருதினாலும் அனைத்தின் மீதும் சர்வ அதிகாரம் கொண்ட நூலாக அதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது நெளிகிறார்கள். இதற்குக் காரணம் கர்த்தருடைய வேதத்தின் தன்மை புரியாததுதான். வேதம், அநேகருக்கு பாவத்திலிருந்து விடுதலை தரும், இரட்சிப்பிற்கான வழியைக் காட்டும் புத்தகமாக மட்டும்தான் தெரிகிறது. அதற்கு மேல் அதன் பயன்பாடு பற்றி அவர்கள் சிந்திப்பதில்லை. இதனால் வேதத்தின் முழு அதிகாரத்திற்கும் அவர்களால் கட்டுப்பட முடியவில்லை. கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையில் நாம் சந்திக்கும் பிரச்சனைகளுக்கெல்லாம் வேதம் விடையளிக்கின்றது என்பது அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. கிறிஸ்துவின் மூலம் நாமடையக்கூடிய இரட்சிப்பிற்கு மட்டும் வழிகாட்டாமல் நம்முடைய கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையிலும், சபை வாழ்க்கையிலும் நாமெப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்று கட்டளையிட்டுப் போதித்து அதிகாரம் செலுத்தும் கர்த்தரின் வார்த்தையாக வேதம் இருப்பதைப் பெரும்பாலானோர் உணர்வதில்லை. கிறிஸ்தவ வாழ்க்கைக்கும், திருச்சபை ஊழிய நடவடிக்கை களுக்குமான வழிகாட்டுதலுக்கு நாம் வேதத்தை மட்டும் நாடிப் போகத் தேவையில்லை என்ற அலட்சிய மனப்பான்மை இன்றைய கிறிஸ்தவர்களிடம் அதிகம் காணப்படுகின்றது. தமிழ் கிறிஸ்தவ உலகை சுற்றிவளைத்து, தன்னுடைய உடும்புப்

பிடியில் வைத்திருக்கும் 'லிபரலிசமும்' (Liberalism), புதிய சுவிசேஷ இயக்கமும், பெந்தகொஸ்தே, கெரிஸ்மெட்டிக் இயக்கங்களும் இத்தகைய சிந்தனைப்போக்கை அவர்கள் மத்தியில் வளர்த்திருக்கின்றன.

பரிசுத்த வேதத்தின் அதிகாரத்தில் அநேகருக்கு நம்பிக்கையில்லாமலிருப்பதற்கு இன்னுமொரு காரணமும் உண்டு. வேத வசனங்கள் பல சாயல்களைக் கொண்டுள்ளதாக அவர்கள் நம்புகிறார்கள். அதாவது, வேத வசனங்கள் ஒரே சத்தியத்தைப் போதிக்காமல் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட சத்தியங்களைப் போதிப்பதாக அவர்கள் விசுவாசிக்கிறார்கள். இத்தகைய வேத விளக்கமுறை சபை வரலாற்றில் இரண்டாம் நூற்றாண்டு காலப்பகுதியிலும், இருண்டகாலப்பகுதியிலும் காணப்பட்டது. இப்படியாக வேத வசனங்கள் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட விளக்கங்களை அளிப்பதாகக் காண்பது அதன் மகிமையைக் குறைத்து, அதன் அதிகாரத்தில் அவநம்பிக்கையை உருவாக்குகிறது. உதாரணத்திற்கு, கர்த்தர் குறிப்பிட்ட மக்களை நேசிப்பதாக வேதம் போதிப்பதைப் பார்க்கிறோம். இயேசு கிறிஸ்து அந்தக் குறிப்பிட்ட (தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட) மக்களுக்காக மட்டுமே கல்வாரியில் தன்னைப் பலியாகக் கொடுத்தார் என்றும் அறிந்து கொள்ளுகிறோம். ஆனால், அவர் சகல மக்களையும் இரட்சிப்பதற்காக சிலுவையில் தன்னை ஒப்புக் கொடுத்தார் என்ற போதனையும் வேதத்தில் சரிசமமாகக் காணப்படுவதாக சிலர் தவறாக விளக்கமளிப்பார்கள். ஆகவே, அவர்களைப் பொறுத்தவரையில் இவை இரண்டுமே சத்தியங்கள்தான், இரண்டும் இணைந்து வாழ முடியும் என்பது அவர்களுடைய வாதமாக இருக்கும். இப்படி விளக்கமளிப்பது தவறு. இப்படி வேத வசனங்களில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட விளக்கங்களைப் பார்க்கும் விதம், வேதம் போதிக்காத ஒரு வேத விளக்க முறையாகும். வேதம் எந்தவித முரண்பாடுமில்லாமல் ஒரே சத்தியத்தை மட்டுமே தெளிவாகப் போதிக்கின்றது என்பது வேதமே நமக்குக் காட்டித்தரும் சத்தியமாகும். (The Scripture has only one sense. The Interpretation of the Scripture is not the matter of multiple choice). தவறான வேதவிளக்க முறைகள் வேத சத்தியங்களை நாம் தெளிவாக அறிந்துகொள்ள முடியாதபடி செய்து, அதன் மேல் நமக்கிருக்கும் நம்பிக்கையையும் குறைத்து விடுகின்றன.

இதற்காக நாம் வேதத்தின் எல்லாப் பகுதிகளும் நாம் சுலபமாகப் புரிந்துகொள்ளுகிறபடி இலகுவான விளக்கங்களைத் தந்து விடுகின்றன என்று சொல்ல வரவில்லை. வேதத்தின் பெரும்பாலான பகுதிகள் நாம் இலகுவாக புரிந்துகொள்ளக் கூடியவிதத்தில் அமைந்திருந்தபோதும், அப்படி இலகுவாக புரிந்துகொள்ள முடியாதபடி அமைந்துள்ள கடினமான சில பகுதிகளை நாம் வேதத்தின் ஏனைய தெளிவான பகுதிகள் தரும் போதனைகளை வைத்து ஆராய்ந்து புரிந்துகொள்ள வேண்டும். இதையே வேதத்தை வேதத்தோடு தொடர்புபடுத்திப் படித்துப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற சீர்திருத்த பெரியோர்கள் போதித்துள்ள வேதவிளக்கமுறை விளக்குகிறது (The Analogy of faith - Rom. 12:6b). இவ்வாறாக முறையாக ஆராய்ந்து வேதத்தைப் படிக்கும்போது அதன் தெளிவான போதனைகளைப் புரிந்துகொள்ளலாம். அத்தோடு, தெளிவற்றதாக நமக்குத் தெரியும் பகுதிகள் எல்லாம் ஒருபோதும் வேதத்தின் சீரான போதனைகளுக்கு எதிராக அமைந்துவிடாது என்பதும் வேதம் போதிக்கும் சத்தியமாகும். வேதத்தில் நமக்குப் புரியாத பகுதிகள் காணப்படுகின்றதென்பதால் வேதம் சகல அதிகாரத்தையும் கொண்ட கர்த்தரின் வார்த்தையல்ல என்ற மோசமான முடிவுக்கு சிலர் வந்திருக்கிறார்கள். சீர்திருத்தவாதியான மார்டின் லூதர், “வேதத்தின் சில பகுதிகள் புரிந்துகொள்ளக் கடினமாகவும், தெளிவற்றவனவாகவும் இருப்பதுபோல் நம் பார்வைக்குத் தெரிவதை நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். ஆனால், நமக்கு ஞானம் குறைவாக இருப்பதாலும், மொழி அறிவும், இலக்கண அறிவும் இல்லாததாலுமே அப்படித் தெரிகின்றதே தவிர வேதம் தெளிவற்றதாக இருப்பதனாலல்ல” என்று கூறியுள்ளார். தொடர்ந்து லூதர், “அத்தகைய பகுதிகள் நாம் வேதத்தின் முக்கிய போதனைகள் அனைத்தையும் அறிந்து கொள்ள ஒருபோதும் தடையாயிருப்பதில்லை” என்றார். அத்தோடு லூதர், “நம் பார்வைக்குத் தெளிவற்றதாக வேதத்தில் காணப்படும் பகுதிகள் ஒருபோதும் போதனைகள் சம்பந்தப் பட்டதாக இருப்பதில்லை என்றும், அவை பெயர்ப் பட்டியல் களாகவும், வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளாகவும், அடையாளமொழிகள் சம்பந்தமானதாகவும்தான் இருக்கும்” என்கிறார். கடைசியாக லூதர், “வேதத்தின் ஒருபகுதி உனக்குப் புரியாவிட்டால் புரிகின்ற பகுதிகளோடு நின்றுவிடு” என்ற பயனுள்ள புத்திமதியையும் வழங்குகிறார். இதை விட்டுவிட்டு வேதத்தில் ஒன்றுக்கு

மேற்பட்ட பல சாயல்கள் உள்ள (multiple sense) போதனைகள் உண்டு என்று அவற்றைத் தேடி நேரத்தை வீணாக்குவது புதிய சுவிசேஷ இயக்க வேதவிளக்க முறையைப் பின்பற்றுவதாகும்.

நாம் தொடர்ந்து வேதத்தின் அதிகாரத்தைப் பற்றி ஆராய்ந்து வருகிறோம். இன்று வேதத்தின் அதிகாரம் திருச்சபைப் போதகர்களாலும், இறையியல் வல்லுனர்களாலும், இறையியல் கல்லூரிகளிலும் எந்தவகையிலெல்லாம் குறைவுபடுத்தப்படுகிறது என்பதை நாம் தெரிந்துகொள்வது மிகவும் அவசியம். ஏற்கனவே வேத வசனங்களிலெல்லாம் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட போதனைகளையும் அதேநேரம், எதிர்மறையான போதனைகளையும் தேடும் புதிய சுவிசேஷ இயக்கம் பயன்படுத்தும் தவறான ஒரு வேதவிளக்க முறையைப் பார்த்திருக்கிறோம். ஒரு வேத வசனத்தை எடுத்துக் கொண்டு அது இதைத்தான் தெளிவாகப் போதிக்கின்றது என்று விளக்கிச் சொல்லாமல் “இந்த வசனத்தை இப்படியும் புரிந்துகொள்ளலாம், இன்னுமொரு விதமாகவும் புரிந்துகொள்ளலாம். உங்கள் மனதுக்கும், நீங்கள் இருந்துவரும் திருச்சபைப் பிரிவுக்கும் எந்த விளக்கம் பொருந்தி வருகிறதோ அந்த விளக்கத்தை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்” என்று எந்த நிற ஜாங்கிரி பிடிக்கிறதோ அந்த நிற ஜாங்கிரியை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள் என்ற விதமாக வேதத்திற்கு விளக்கம் கொடுக்கும் இறையியல் வல்லுனர்களைப் பற்றி நாம் அறியாமலில்லை. இவர்கள் இப்படி விளக்க மளிப்பதற்குக் காரணம் வேதத்தின் அதிகாரத்தில் அவர்களுக்கு துப்பரவாக நம்பிக்கையில்லாததால்தான்.

இன்று பத்துக் கட்டளைகளை நாம் பின்பற்றத் தேவையில்லை என்றும், அது பழைய ஏற்பாட்டு மக்களுக்காக மட்டுமே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது என்றும், திருச்சபை அமைப்பைப்பற்றியும், சுவிசேஷ ஊழியத்தை எப்படி நடத்துவது என்பது பற்றியும் வேதம் தெளிவாக எதையும் சொல்லவில்லை என்றும், இக்காரியங்களில் கர்த்தர் நாம் நமது சூழ்நிலைக்கும், கலாச்சாரத்திற்கும் பொருந்திப்போகும் உலக வழக்கைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்றும், ஆராதனையை ஆத்துமாக்களுக்குப் பிடித்தமான வகையில் நடத்த வேண்டும், அது பற்றி வேதம் தீர்க்கமாக எதையும் போதிக்கவில்லை என்றும் சபை சபையாகவும், அநேக இறையியல் கல்லூரி

களிலும் போதிக்கப்பட்டு வருகின்றது. இதெல்லாம் வேதத்தின் அதிகாரத்தில் எந்தளவுக்கு நம்பிக்கையிழந்து இவர்கள் சீரழிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதற்கான உதாரணங்கள். சீர்திருத்த காலத்தில் திருச்சபை இருண்டகாலத்தில் இருந்து வெளிவந்த போதும் அந்த நிலையில் இருந்து தமிழ் கிறிஸ்தவ உலகம் இன்னும் வெளிவராததை இவை விளக்குகின்றன.

4. எல்லா வேதவாக்கியங்களும் 'போதுமானவை'

பரிசுத்த வேதம் அதிகாரமுள்ளது மட்டுமல்ல அது போதுமானது (Sufficient) என்று பவுல் இந்த வசனங்களில் தீமோத்தேயுவுக்கு விளக்குகிறார். வேதம் போதுமானது என்பதன் மூலம் நாம் எதை விளக்க முயல்கிறோம் என்பதை முதலில் அறிந்துகொள்வது நல்லது. அதாவது, ஆத்துமாக்களின் சகல ஆத்மீகத் தேவைகளையும், சபைத் தேவைகளையும் நிறைவேற்றக் கூடியதாக வேதம் மட்டுமே இருக்கின்றது என்பதே இதன் பொருள். மீண்டும் ஒருமுறை நாம் 14-17 வரையிலான வசனங்களைப் பார்ப்போம். அதில் பவுல் வேதத்தின் போதுமான தன்மை பற்றிய சில முக்கியமான சத்தியங்களை விளக்குகிறார்:

1. 14வது வசனத்தில் இரட்சிப்புக்கேற்ற ஞானத்தைத் தரக்கூடியதாக வேதம் மட்டுமே இருப்பதாக தீமோத்தேயுவுக்கு விளக்குகிறார்.
2. 16ம் வசனத்தில் ஓர் ஆத்துமா தேவ மனுஷனாகவும், தேறினவனாகவும், எல்லா நற்கிரியையையும் செய்யக் கூடியவனாகவும் இருக்க வேதம் மட்டுமே உதவும் என்கிறார்.
3. 17ம் வசனத்தில் ஆவிக்குரிய வாழ்க்கைக்கு அவசியமான சகல உபதேசங்களையும் தந்து, கடிந்து கொள்ளவும், சீர்திருத்தவும், நீதியைப்படிப்பிக்கவும் அது மட்டுமே உதவுகிறது என்கிறார்.

பவுலின் இந்த வார்த்தைகள் வேதம் மட்டுமே, மேலே நாம் பார்த்த காரியங்கள் அனைத்திற்கும் துணை செய்யக் கூடிய ஒரே நூல் என்பதைத் தெளிவாக விளக்குகின்றன. அதாவது

விசுவாசிகளான நாம் ஆத்மீகக் காரியங்கள் சம்பந்தமாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய அனைத்துப் போதனைகளையும், ஆத்மீக வாழ்க்கையின் வளர்ச்சிக்கு அவசியமான அத்தனைக் காரியங்களையும், திருச்சபை சம்பந்தமானதும், ஊழியங்கள் தொடர்பானதுமான அனைத்துக் காரியங்களையும் விளக்குவதாக வேதம் மட்டுமே இருக்கின்றது என்பது இப்பகுதிகளின் போதனை. இன்னொரு விதமாகக் கூறப்போனால் நாம் மேலே கவனித்த காரியங்கள் அனைத்திற்கும் அவசியமான போதனைகளை இறையாண்மையுள்ள கர்த்தர் தன்னுடைய வேதத்தில் மட்டுமே தந்திருக்கிறார் என்று கூறலாம். வேதம் போதுமானது என்பதன் மூலம் இதைத்தான் வலியுறுத்துகிறோம்.

தீமோத்தேயு இரட்சிப்பைப் பெறவும், தேவமனிதனாகவும் தேறினவனாகவும் உருவானதற்கு வேதத்தைத் தவிர வேறு எதுவும் உதவவில்லை என்கிறார் பவுல். தீமோத்தேயுவின் இறையியல் கல்லூரியாக வேதம் மட்டுமே இருந்திருக்கிறது. அதாவது, அவரது இறையியல் அறிவுக்கும், வளர்ச்சிக்கும் அது மட்டுமே அடிப்படையாக இருந்திருக்கிறது. இவ்வசனங்களில் காணப்படும் தேவமனிதன் என்ற வார்த்தைகள் தீமோத்தேயு வினுடைய போதக ஊழியத்திற்கான தகுதிகளைக் குறிக்கின்றன. அத்தகைய தகுதியை அடைய தீமோத்தேயுவிற்கு வேதம் மட்டுமே துணையாயிருந்திருக்கிறது. இதை நினைவுபடுத்தும் பவுல், இப்போது திருச்சபையைக் கர்த்தருக்கு மகிமை தரும்விதத்தில் நடத்திச்செல்ல தீமோத்தேயு வேதத்தை மட்டுமே பயன்படுத்த வேண்டும் என்று கட்டளையிடுகிறார். உலக ஞானத்தையோ அல்லது வேறு எதையுமோ தீமோத்தேயு நாடிப் போக வேண்டிய அவசியமில்லை. வேதம் சகல அதிகாரத்தையும் கொண்டதாகவும், போதுமானதாகவும் இருப்பதால் அது மட்டுமே ஆத்மீகக் காரியங்களில் நமக்கு உதவி செய்யக்கூடியது. பவுல் மட்டுமல்லாமல் பேதுரு கூட தனது இரண்டாம் நிருபத்தில் 1:3ல், “நம்மை அழைத்தவரை அறிகிற அறிவினாலே ஜீவனுக்கும் தேவ பக்திக்கும் வேண்டிய யாவற்றையும், அவரது திவ்விய வல்லமையானது நமக்குத் தந்தருளியுள்ளது” என்று கூறியிருக்கிறார். இதன் மூலம் பேதுரு, விசுவாசிகள் வெற்றிகரமாக தங்களுடைய விசுவாச வாழ்க்கையை வாழ பரிசுத்த வேதத்தை மட்டுமே நாடிப் போக வேண்டும் என்று விளக்குவதைப் பார்க்கிறோம்.

19 ஆம் சங்கீதம் வேதத்தின் போதுமான தன்மையை விளக்கும் ஒரு முக்கியமான வேதப்பகுதி. அதன் 7-9 வரையிலான வசனங்கள் வேதத்தைக் குறித்துப் பேசுகின்றன. “கர்த்தருடைய வேதம் குறைவற்றதும், ஆத்துமாவை உயிர்ப்பிக்கிறதுமாயிருக்கிறது; கர்த்தருடைய சாட்சி சத்தியமும், பேதையை ஞானியாக்குகிறதுமாயிருக்கிறது. கர்த்தருடைய நியாயங்கள் செம்மையும், இருதயத்தை சந்தோஷப்பிக்கிறதுமாயிருக்கிறது. கர்த்தருடைய கற்பனை தூய்மையும், கண்களைத் தெளிவிக்கிறதுமாயிருக்கிறது; கர்த்தருடைய நியாயங்கள் உண்மையும், அவைகள் அனைத்தும் நீதியுமாயிருக்கிறது.” இவ்வேதப்பகுதி கர்த்தருடைய வேதம் குறைவற்றது என்று கூறும்போது அது பூரணமானது என்பதையும் விளக்குகின்றது. பூரணமான வேதம் மட்டுமே நமக்குத் தேவையானதைக் கொடுக்க முடியும். பூரணமானதொன்றே நமது தேவைகளைக் குறைவில்லாமல் நிறைவேற்ற முடியும். பூரணமானது எப்போதும் அதிகாரமுடையதாகும். கர்த்தர் பூரணமானவர், சகல அதிகாரத்தையும் தன்னில் கொண்டவர். அதேபோல் அவருடைய வேதமும் பூரணமானது, சகல அதிகாரத்தையும் தன்னில் கொண்டிருக்கிறது. அதன் கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்டு நாம் வாழ வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். அத்தோடு நமது ஆத்மீகத் தேவைகளைத்தையும் அதிலிருந்தே நாம் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று அதன் அதிகாரம் நமக்கு நினைவுறுத்துகிறது.

வேதம் போதுமானது என்று சொல்லும்போது வேதம் நாம் விரும்புகிற அனைத்திற்கும் விளக்கமளிக்கிறது என்றும் அது நமக்கு சொல்லாததொன்றும் இல்லை என்றும் நான் கூறவரவில்லை. உதாரணத்திற்கு ஒரு கல்லூரி மாணவன் கல்லூரியில் எந்தப்பாடத்தைத் தெரிவு செய்து படிக்க வேண்டும் என்பதை அறிந்துகொள்ளுவதற்கு அந்தக் கல்லூரி எந்தெந்த பாடங்களைப் பயிற்றுவிக்கிறது என்பதை விளக்கும் பட்டியலைத் பார்த்து தான் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். அதை அறிந்துகொள்ள வேதத்தை திறந்து பார்க்க முடியாது. ஒரு மனிதன் தான் எந்த வேலையில் சேர வேண்டும் என்பதை அறிந்துகொள்ள அவன் தன்னுடைய திறமைகளையும், தகுதிகளையும் ஆராய்ந்து பார்த்து அவற்றிக்கேற்ற வேலை எங்கு கிடைக்கும் என்று தேடிப்பார்க்க வேண்டும். அதற்கான விளக்கங்கள் வேதத்தில் கொடுக்கப்படவில்லை. ஆனால்,

கர்த்தர் நாம் எதையெல்லாம் அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்று தீர்மானித்திருக்கிறாரோ அதையெல்லாம் வேதம் குறைவின்றி விளக்குகிறது. நாம் அறிந்துகொள்ள விரும்புகிற பல கேள்விகளுக்கு வேதத்தில் பதில் இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால், நாம் தவறாமல் அறிந்துகொள்ள வேண்டிய அனைத்தையும் கர்த்தர் வேதத்தில் தெளிவாக எழுதித் தந்திருக்கிறார். அவையே அக்காரியங்கள் பற்றிய கர்த்தரின் இறுதித் தீர்ப்பாக இருக்கின்றன. அவையனைத்தும் அதிகார முள்ளவையும், எக்காலத்துக்கும் நமக்குப் போதுமானவையுமாகும். இதைத்தான் நாம் 'வேதம் போதுமானது' என்ற சத்தியத்தின் மூலம் விளங்கிக்கொள்ள வேண்டும்.

வேதம் தனக்குள்ளாகவே தனது முழுமையான அதிகாரத்துக்குரிய சான்றுகளைக் கொண்டிருப்பதுபோல, தனது போதுமான தன்மைக்கான சான்றுகளையும் கொண்டுள்ளது. இயேசு பல தடவைகள் பரிசேயர்கள் வேதத்துடன் பாரம்பரியங்களையும், சம்பிரதாயங்களையும் சேர்ப்பதைக் கண்டித்துப் பேசியிருக்கிறார். வேதத்திற்கு சமமான அதிகாரம் அவற்றிற்கு இல்லை என்பதை அவர் தெளிவாகவே விளக்கியிருக்கிறார். வேத போதனைகள் மட்டும் கர்த்தரை மதிமைப்படுத்துவதற்கும், ஆராதிப்பதற்கும் போதுமானவை என்பதை உணர்த்தியிருக்கிறார். வேதத்தின் தீர்ப்பு இறுதியானது என்பதை சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறார். வேதத்திற்கு மேல் வேறு எதுவும் தேவை என்ற போதனையை வேதத்தில் எங்குமே பார்க்க முடியாது. கர்த்தர் மாறாதவராயிருக்கிறது போல் (மல்கியா 3:5) வேதமும் ஒருபோதும் மாறாததாக இருக்கின்றது.

இதனால்தான் சீர்திருத்தவாதிகள் நமக்குத் தந்துள்ள 1689 விசுவாச அறிக்கையும் "தேவனுடைய மகிமைக்கும், மனிதனுடைய இரட்சிப்புக்கும், விசுவாசத்திற்கும், வாழ்க்கைக்கும் அவசியமான தேவனுடைய எல்லாத் திட்டங்களும் பரிசுத்த வேதாகமத்தில் திட்டவட்டமாக (வெளிப்படையாக) அல்லது உள்ளடக்கமாக (இன்றியமையா நிலையில், Necessarily contained) காணப்படுகின்றது. இவற்றோடு எக்காலத்திலும், ஆவியின் பெயரில் எந்தவித புதிய வெளிப்பாடுகளையோ அல்லது மனித மரபு சார்ந்த வழிமுறைகளையோ சேர்க்கக் கூடாது" (1:6) என்று விளக்குகிறது. இவ்வதிகாரத்தின் 8 வது

பத்தி, வேதமே கர்த்தருடைய பூரணமான இறுதி வெளிப்பாடு என்பதை பின்வருமாறு விளக்குகின்றது: “பழைய ஏற்பாடு எபிரேய மொழியிலும், புதிய ஏற்பாடு கிரேக்க மொழியிலும் (அதாவது, மொழிபெயர்க்கப்படுவதற்கு முன்பிருந்த அவற்றின் மூலமொழிகளில்) நேரடியாக தேவனால் ஏவப்பட்ட நாள் முதல், அவரது தனிப்பட்ட கவனத்தாலும், முன்னுணர்வாலும் பரிசுத்தமாக பேணிப் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன. ஆகவே, அவை நம்பிக்கைக்குரியவையாதலால், சகலவித ஆத்மீக சம்பந்தமான விவாதத்திற்குரிய காரியங்களிலும் திருச்சபை, அவற்றின் போதனையையே தீர்வாகவும் இறுதியானதாகவும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.” இதையே சீர்திருத்தவாதிகள் நமக்குத் தந்துள்ள வினாவிடைப் போதனைகளும் வலியுறுத்துகின்றன. அதாவது, கர்த்தருடைய சித்தம் வெளிப்படையான போதனைகள் மூலமும், பொதுவான போதனைகள் மூலமும் பூரணமாக வேதத்தில் வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது என்றும், நாம் வேறு எதையும், அவை ஆவியின் பெயரில் வந்தால்கூட கர்த்தருடைய வெளிப்படுத்தலாக நம்பி விடக்கூடாது என்றும் விசுவாச அறிக்கை நம்மை எச்சரிக்கை செய்கிறது.

பரிசுத்த வேதத்தின் அதிகாரத்தை நிராகரிக்கிறவர்கள் அதன் போதுமான தன்மையையும், அதுவே கர்த்தரின் முடிவான இறுதி வெளிப்படுத்தல் என்பதையும் சேர்த்து நிராகரிக்கிறார்கள். வேதம் மட்டும் போதும் என்று சொல்வது பத்தாம்பசலித்தனமான பேச்சு என்று பரிகாசம் செய்கிறார்கள். இதை அறிந்துகொள்ள நீங்கள் தமிழ் கிறிஸ்தவ உலகில் உள்ள இறையியல் கல்லூரிகளுக்கு ஒருமுறை போய்ப்பார்த்தாலே போதும். வேதத்தை மட்டும் அடிப்படையாகக் கொள்ளாமல், எதையெதையோ வருபவர்களுக்கெல்லாம் போதித்து ஆத்துமாக்களின் அழிவுக்கு வழிகாட்டிக் கொண்டிருக்கிற இந்த இறை நிந்தனை செய்யும் கல்லூரிகள், உளவியலைப் போதிப்பதையும், புறமதங்கள் பற்றிய போதனைகளைத் தருவதிலும், வேத போதனைகளில் சந்தேகங்களை எழுப்புவதிலும் நேரத்தை செலவிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.

தங்களுடைய தேவைகளை நிறைவேற்றிக்கொள்ளுவதற்கு வேதத்தை மட்டுமே நம்பியிருக்கத் தேவையில்லை என்ற

முறையிலேயே இன்று திருச்சபைகள் செயல்பட்டு வருகின்றன. வேதம் போதுமென்று நம்புபவர்கள் சவிசேஷத்தின் வல்லமையில் மட்டும் நம்பிக்கை வைத்து ஆவியின் துணையோடு சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்காமல் வெறும் அர்ப்பண அழைப்பைக் (Alter call) கொடுத்துக் கொண்டிருப்பார்களா? வேதம் போதும் என்று நம்புகிறவர்கள் வேதத்தின் அடிப்படையில் பிரசங்கங்களை அளிக்காமலும், போதிக்காமலும் அந்நிய பாஷையையும், அற்புதங்களையும், தீர்க்கதரிசனங்களையும் நாடி ஓடிக்கொண்டிருப்பார்களா? வேதம் போதுமென்று நம்பாதவர்களுக்குத்தான் ஆத்துமாக்களுக்கு உணர்ச்சியூட்ட கச்சேரிகளும், ஆட்டங்களும் ஆராதனை வேளையில் தேவை. வேதம் போதுமென்று நம்பாதவர்களுக்குத்தான் இன்று சபைகளில் பெண்கள் பேசுவதும், ஏன்? அவர்கள் போதகர்களாக இருப்பதும் கூட விருப்பமாக இருக்கின்றது. இன்று நம்மைச் சூழ்ந்திருக்கும் ஆத்மீகக் குழப்பநிலைக்கு வேதத்தை விட்டு விலகியோடிக்கொண்டிருக்கும் நம்மவர்களின் செயல்களே காரணம். ஒருவன் இரட்சிப்பை அடைவதற்கு நியாயப்பிரமாணமும், தீர்க்கதரிசனங்களும் (வேதம்) மட்டும் போதும். இறந்துபோன ஒருவன் உயிர்த்தெழுவதால் எவரும் இரட்சிப்பை அடைய முடியாது என்று இயேசு புதிய ஏற்பாட்டில் சொல்லியிருப்பதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. எல்லாவற்றிற்கும் வேதத்தை நம்புவதைத் தவிர்த்து கண்டதையும் தேடிப்போகக்கூடாது என்பதை இயேசு வலியுறுத்தி சொல்லியிருக்கிறார்.

இதுவரை பரிசுத்த வேதம் பற்றிய நான்கு சத்தியங்களை ஆராய்ந்தோம். வேதத்தின் தன்மை பற்றியும், அதன் அருமை பற்றியும் பவுல் இந்த வசனங்களில் ஆணித்தரமாகப் போதித்திருக்கிறார். இவற்றின் மூலம் சத்திய வேதத்தின் மெய்த்தன்மையை அறிந்து சத்தியமாக நம் தேவனை ஆராதிக்கவும், ஆத்மீகக் காரியங்களைச் செய்யவும் முன்வருவோம். சீர்திருத்தவாதிகளும், தூய்மைவாதிகளும் உயிர் கொடுத்து நேசித்த வேதம் பற்றிய, இன்று மறைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் இந்த உண்மைகளை ஆத்துமாக்கள் அறிந்துகொண்டு ஆத்மீக விடுதலை அடையப் பாடுபடுவோம்.

1689 விசுவாச அறிக்கை

1689 விசுவாச அறிக்கை, திருச்சபை போலிப்போதனைகளுக்கு இடங்கொடுத்து விடாதிருக்கவும், சத்தியத்தை மட்டும் பின்பற்றி நடக்கவும், திருச்சபையின் தலைவர்களும், மக்களும் தாங்கள் எதை விசுவாசிக்கிறோம் என்பதை முழுமையாக உணர்ந்து கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையைக் கர்த்தரின் மகிமைக்காக வாழவும் எழுதப்பட்டது. இதைப் பதினேழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சீர்திருத்தவாத, பியூரிட்டன் பெரியவர்கள் கூடி எழுதி தங்களுடைய காலத்து சபைகளுக்கு மட்டுமல்லாமல் வருங்காலத்து திருச்சபைகளும் சத்தியத்தில் நிலைத்திருக்கப் பணி செய்திருக்கிறார்கள். இந்த விசுவாச அறிக்கை அன்று சத்தியத்தை மட்டும் பின்பற்றி வாழ வேண்டும் என்பதில் உறுதியாக இருந்த பாப்திஸ்து திருச்சபைகளால் பயன்படுத்தப் பட்டது. பிரசங்கிகளுக்கெல்லாம் இளவரசன் என்ற பாராட்டைப் பெற்ற பெரும் பிரசங்கியான ஸ்பர்ஜன் தன்னுடைய சபைக்கு இதை அறிமுகம் செய்து வைத்து இந்த விசுவாச அறிக்கையைத் தன்னுடைய சபையின் கோட்பாடாக ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்தார். இன்றைக்கு உலகமெங்கும் சத்திய வாஞ்சையுடன் ஊழியம் செய்யும் அநேக பாப்திஸ்து திருச்சபைகள் இந்த விசுவாச அறிக்கையை தங்களுடைய சபைக் கோட்பாடாக ஏற்று சுவிசேஷப் பணிபுரிந்து வருகின்றனர்.

பெரும்பாலான திருச்சபைகள் தாம் எதை விசுவாசிக்கிறோம் என்பது தெரியாமலும், ஆத்துமாக்களுக்கு தெளிவாக எதைப் போதிப்பது என்று தெரியாமலும் பல்லாண்டு காலமாக தமிழினத்தில் இருந்து வருகின்றன. சத்தியக்குழப்பம் மிகுந்த சூழ்நிலையில் நம்மினம் தொடர்ந்து வாழ்ந்து வருகின்றது. சத்தியத்தின் அருமையும், அவசியமும் தெரியாமல்

சத்திய உணர்வின்றி ஆத்துமாக்கள் தொடர்ந்திருந்து வருகிறார்கள். வேதத்தின் உயர்ந்த தன்மையையும், அதன் பெருஞ்சிறப்புக்களையும், மகிமையையும், அவசியத்தையும் பற்றிய அறிவோ, உணர்வோ இல்லாமல் கிறிஸ்தவர்கள் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். இந்தளவுக்கு நாம் மோசமாக இருக்கிறோமா என்பது கூட அநேகருக்குத் தெரியாமலிருக்கிறது. என்ன, இத்தனை மோசமாக நம் நிலைமை இருப்பதுபோல் வர்ணிக்கிறீர்களே என்று அநேகர் இதை வாசிக்கிறபோது சிந்தித்தாலும் அதைக்குறித்து நான் ஆச்சரியப்பட மாட்டேன். அத்தகைய எண்ணம் என்னுடைய கருத்துக்குத்தான் மேலும் வலிமையூட்டுகிறது.

இத்தகைய சத்திய உணர்வற்ற சூழ்நிலையில் சத்திய வேதத்தின் மெய்த்தன்மையையும், அதன் பெருஞ்சிறப்புக்களையும், இன்றியமையாத தன்மையையும் படம்பிடித்துக் காட்டும் 1689ம் ஆண்டு விசுவாச அறிக்கை நமக்குத் தேவை என்பதை எப்படி மறுக்க முடியும். இந்த விசுவாச அறிக்கை இன்றைக்குத் தமிழில் இருப்பது நமக்குக் கிடைத்த ஒரு ஆசீர்வாதமே. இந்த விசுவாச அறிக்கையின் முதல் அதிகாரம் சத்திய வேதம் எப்படி, யாரால், எந்தவிதத்தில் எழுதித் தரப்பட்டுள்ளது என்பதையும், அதன் சிறப்புக்களையும், அதிகாரத்தையும், போதுமான தன்மையையும், அவசியத்தையும் தெளிவாகவும் அதேவேளை சுருக்கமாகவும் விளக்குகிறது. ஞானவான்களான நமது கிறிஸ்தவப் பெரியோர்களைக் கர்த்தர் தம்முடைய ஆவியினால் வழிநடத்தி இதை எழுத வைத்திருக்கிறார். திருச்சபைகளுக்குப் பயன்பட வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் இது எழுதப்பட்டிருக்கிறது. 1689 விசுவாச அறிக்கை தொகுத்துத் தரும் போதனைகள் முப்பத்தி இரண்டு அதிகாரங்களில் நமக்குத் தரப்பட்டிருக்கின்றன. அதன் முதல் அதிகாரம் “பரிசுத்த வேதாகமம்” என்ற தலைப்பில் வேதத்தின் மெய்த்தன்மையை நமக்கு விளக்குகிறது. வேதம் பற்றிய காலத்தாலும் அழிக்க முடியாத சத்தியங்கள் பத்துப் பத்திகளில் அந்த அதிகாரத்தில் தரப்பட்டுள்ளன.

போதகர் ஜோன் ரூத்தர் 1689 விசுவாச அறிக்கையின் முதல் அதிகாரத்தின் பத்துப் பத்திகளையும் வேத வசனங்களைப் பயன்படுத்தி தெளிவான விளக்கவுரை எழுதியிருக்கிறார்.

அத்தோடு, அந்தப் பத்துப் பத்திகளையும் தரப்பட்டிருக்கும் போதனைகளின் அடிப்படையில் பிரித்து, அவற்றிற்கு முறையான தலைப்புகளைத் தந்து விளக்கியிருக்கிறார். அவை தருகின்ற போதனைகளை விளக்குவதோடு மட்டும் நிறுத்தி விடாமல் சம காலத்தில் அவற்றின் பயன்பாடு என்ன என்பதையும் தெளிவாகச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். இவற்றைக் கவனத்தோடு சிந்தித்துப் படிப்பவர்கள் நிச்சயம் ஆவிக்குரிய வாழ்க்கையில் பெருநன்மை அடைவார்கள்.

பரிசுத்த வேதாகமம்

ஜோன் ருத்தர்

1689 விசுவாச அறிக்கையின் முதல் அதிகாரம் பரிசுத்த வேதாகமத்தைப் பற்றி விளக்குகிறது. பரிசுத்த வேதாகமம் என்றால் என்ன? என்று பத்துப் பத்திகளில் தெளிவான விளக்கத்தை நமது பிதாக்களான சீர்திருத்தவாதப் பெரியோர்கள் அளித்துள்ளார்கள். இப்பத்துப் பத்திகளையும் அவற்றிற்கான விளக்கத்தையும் இனிப் பார்ப்போம்.

பத்தி 1: இரட்சிப்புக்கின்றியமையாத சகலவிதமான அறிவையும், விசுவாசத்தையும், கீழ்ப்படிவையும் அளிக்கக்கூடிய, தவறிழைக்காத நியதியாகவும் (கட்டளைவிதி), உறுதியானதாகவும், போதுமானதாகவும், பரிசுத்த வேதாகமம் மட்டுமே அமைந்துள்ளது. இயற்கையும், படைப்பின் கிரியைகளும் (பொது வெளிப்பாடு), மனிதன் எந்தவித சாக்குப்போக்கும் சொல்ல இடமளியாதபடி, தேவனுடைய ஞானம், வல்லமை, நற்குணம் ஆகியவற்றைத் தெளிவாக வெளிப்படுத்தினாலும், இரட்சிப்புக்கு இன்றியமையாத கடவுளைப்பற்றிய அறிவையும், அவரது சித்தத்தையும் வெளிப்படுத்த வல்லமையற்றவையாக உள்ளன. ஆகவே, தேவன் தமது திருச்சபைக்கு வெவ்வேறு காலங்களில் பல்வேறு விதத்தில் தம்மையும், தமது சித்தத்தையும் வெளிப்படுத்தினார். அதுமட்டுமல்லாது, சத்தியத்தின் பாதுகாப்பிற்காகவும், பரப்புதலுக்காகவும், தீய மனிதர்கள், பிசாசு, உலகம் ஆகியவற்றின் தொல்லைகளின் மூலம் திருச்சபை பாதிப்புறாதபடி நிலைநிறுத்தப்

பட்டு ஆறதல் பெறவும், தம் சித்தத்தைக்குறித்தும், தம்மைக்குறித்துமான வெளிப்பாட்டை எழுத்து வடிவில் அருளத் திருவுளங் கொண்டார்.

2 தீமோத்தேயு 3:15-17; ஏசாயா 8:20; லூக்கா 16:29-31; எபேசியர். 2:20; ரோமர் 1:19-21; 2:14-15; சங்கீதம் 19:1-3; எபிரெயர் 1:1; நியாயாதிபதிகள் 22:19-21; ரோமர் 15:4; 2 பேதுரு 1:19-20.

விளக்கம்:

அ. கர்த்தரின் வெளிப்படுத்தல் (பத்தி 1)

1. பொதுவான வெளிப்படுத்தல்
2. சிறப்பான வெளிப்படுத்தல்

அ. கிரியைகளாலும், வார்த்தையாலும்
கொடுக்கப்பட்ட வெளிப்படுத்தல்
(இரட்சிக்கும் வல்லமையற்றது)

ஆ. எழுத்துருவில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள
வெளிப்படுத்தல் (மிகவும் அவசியமானது)

விசுவாச அறிக்கையின் முதலாம் பத்தி கர்த்தரின் வெளிப்படுத்தலைப் பற்றிய கோட்பாட்டின் சுருக்கமான விளக்கத்தைத் தருகின்றது. இக்கோட்பாடு மெய்யான, ஜீவனுள்ள, ஒரே தேவன் தன்னைத்தானே எவ்வாறு வெளிப்படுத்தினார் என்று விளக்குகிறது. இத்தேவனை நாம் அறிந்துகொள்ள முடியுமா? தம்மை அறியத்தர அவர் சித்தங் கொண்டுள்ளாரா? தமது திட்டங்களையும், நோக்கங்களையும் மனிதர் அறிந்துகொள்ளும்படி அவற்றை அவர் அறிவிப்பாரா? போன்ற வினாக்களுக்குக்கெல்லாம் பதிலளிக்கும் வேதம் கர்த்தர் தம்மை அறியத் தந்துள்ளார் என்று அழுத்தத்துடன் கூறுகிறது. கர்த்தர் தாமே தம்மை வெளிப்படுத்துகிறவர் என்பதோடு அவரை நாம் அறிந்துகொள்ளவும் முடியும் என்பதற்கு பூரணமான பரிசுத்த வேதாகமமே சாட்சியாக உள்ளது. இதனையே நாம் வெளிப்படுத்தலைப்பற்றிய கோட்பாடு என்கிறோம்.

இக்கோட்பாட்டினை பொதுவான வெளிப்படுத்தல் (General Revelation), சிறப்பான வெளிப்படுத்தல் (Special Revelation) என்ற இரு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். கர்த்தர் தம்மைத் தாமே வெளிப்படுத்தும் அற்புதமான இருவழிமுறைகளாக இவை இரண்டும் இருந்தபோதும், தமது தன்மை, உள்ளடக்கம் ஆகியவற்றைப் பொறுத்தவரையில் இரண்டும் அடிப்படையில் மிகவும் வேறுபாடானவை. பொதுவான வெளிப்படுத்தலால் மனிதனின் இரட்சிப்பிற்கு அவசியமான ஞானத்தை ஒரு போதும் அளிக்க முடியாது. இரட்சிப்பிற்கும், விசுவாசத்திற்கும், கீழ்ப்படிவிற்கும் அவசியமான சகல ஞானத்தையும் சிறப்பான வெளிப்பாடே அளிக்கிறது. நமது விசுவாச அறிக்கையை வழிகாட்டியாகக் கொண்டு இவ்விரு வெளிப்பாடுகளையும் பற்றி நாம் சிறிது விபரமாகப் படிப்போம்.

கர்த்தர் இருக்கின்றார் என்பதையும், அவரைப்பற்றிய குணாதிசயங்களையும் பொதுவான வெளிப்பாடு எடுத்துக் கூறுகிறது. இப்போதனைக்கான ஆதாரத்தை நாம் சங்கீதம் 19:1-3; ரோமர் 1:19-21 ஆகிய வேதப்பகுதிகளில் பார்க்கலாம். இவ்விரு வேதப்பகுதிகளும் தம்மைக்குறித்து கர்த்தர் இவ்வுலகத்தின் மூலம் பொதுவான முறையில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார் என்று தெரிவிக்கின்றன. இயற்கையின் மூலமும், கடவுளின் படைப்பு, பராமரிப்பு ஆகிய கிரியைகளின் மூலமும் கர்த்தரின் வல்லமையையும், ஞானத்தையும் பற்றி அறிந்துகொள்ள முடிவதால் மனிதன் எந்தவித சாக்குப் போக்கும் சொல்ல முடியாது என்று நமது விசுவாச அறிக்கை சொல்லுகிறது.

இதை நாம் இலகுவாக புரிந்துகொள்ள முடியும். ஏனெனில், இவ்வுலகும், வானமும் மனிதனின் அநேக தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்கின்றன. எதையும் பயிரிட்டுப் பயன்பெற நமக்கு நிலத்தின் துணையும், மழை, காற்று, ஒளி, வெப்பம் ஆகியவற்றிற்கு வானத்தின் துணையும் தேவைப்படுகின்றது. இத்தகைய நன்மைகளை அளிக்கும் வானமும் பூமியும் ஞானமும் நன்மையும் கொண்ட ஒருவர் இருப்பதை நமக்குத் தெரிவிக்கின்றன. இயற்கையின் வல்லமை அதனை உருவாக்கிய வல்லமையுள்ள ஒருவர் இருக்கிறார் என்பதைத் தெளிவாகத் தெரிவிக்கின்றது. மனிதனுக்கு எது தேவையோ அதை இயற்கை